

XÉ RÀO

(hay là tâm sự của một chuyên viên)

Khi đặt chân tới đất Mỹ vào cuối năm 1973, tôi đã tự đặt cho mình một số chỉ tiêu:

1/ nuôi dạy con cái nên người

2/ trau dồi nghề nghiệp

3/ không trực tiếp tham gia một đoàn thể chính trị nào nhưng ủng hộ những hoạt động có lợi ích cho việc xây dựng cộng đồng và giải phóng quê hương.

Sau mười năm kéo cày, tôi đã đạt được

Mục tiêu 1/. Các cháu ngày nay là những chuyên viên giỏi, yêu tổ quốc, yêu đồng bào, những nhân tố cần thiết để xây dựng một nước Việt Nam phú cường. Là cha mẹ, chúng tôi cần tạo điều kiện cho con em nói và viết rành tiếng Việt, biết thưởng thức những món ăn quốc hồn quốc túy. Chừng nào giới trẻ còn rung động trước những điệu hát câu hò, còn nhớ nhung mùi nước mắm, chừng đó chúng ta đừng sợ giới trẻ sẽ quên mất cội nguồn.

Mục tiêu 2/ được coi tiến triển khả quan. Trong mười năm, tôi đã đệ trình 7 công trình nghiên cứu và được giới thẩm quyền đánh giá cao. Hồi còn trong nước, thấy chuyên viên thiếu sách chuyên môn tiếng Việt để tham khảo, tôi đã viết một số sách trong đó đề cao việc sử dụng vật liệu địa phương để kiến thiết hạ tầng cơ sở, tính cách khả thi của các dự án vv... Với những kinh nghiệm tính kỹ ở trong nước cũng như ngoài nước, tôi ao ước một ngày nào đó được về giảng dạy tại đại học Công Chánh quê nhà. Nước ta là một trong những nước nghèo nàn và lạc hậu nhất thế giới, việc kiến thiết đất nước đòi hỏi những bộ óc thực tiễn đầy sáng tạo trong giới trẻ cũng như giới già.

Mục tiêu 3/ vẫn được duy trì cho tới khi xảy ra biến cố Đông Âu vào cuối năm 1989. Sở trường của cộng sản là sử dụng kỹ thuật hứa hẹn, bây giờ hy sinh chịu đựng mười năm nữa sẽ ấm no hạnh phúc, rồi mười năm qua vẫn đói rách dài dài, đảng chỉ việc trút mọi tội lỗi lên đầu bọn “phản động trong nước” cấu kết với thế lực ngoại bang ngấm ngầm phá hoại. Giả dụ không có biến cố Đông Âu, đảng cộng sản Việt Nam tiếp tục “lãnh đạo” nước ta tới thiên đàng cuội vào năm 2000 như chúng đã từng hứa hẹn, chừng đó con đường đấu tranh giải phóng quê hương còn xa vời vợi.

Chủ nghĩa cộng sản đã sụp đổ hoàn toàn, nhưng muốn sớm chấm dứt chế độ cộng sản Việt Nam cần sự tiếp tay của đồng bào trong nước cũng như ngoài nước. Đó là lý do tôi từ bỏ mục tiêu 3/ và trực tiếp tham gia vào một số phong trào và hội đoàn trong một bối cảnh chia rẽ và nghi kỵ. Là một chuyên viên, suốt đời tôi mơ ước đem bàn tay khối óc mình ra xây dựng đất nước, sự tham gia chính trị chỉ có tính cách giai đoạn. Cách đây ba mươi năm, một nhân sĩ đã đặt một câu hỏi tương tự khi thấy tôi hăng say hoạt động:

- Ông trưởng ty sau này sẽ ra dân biểu quốc hội?

- Không, tôi chỉ là một chuyên viên (Dạo đó tôi là trưởng ty công chánh).

Tôi còn nhớ vào cuối năm 1962, trong buổi sinh hoạt với thanh niên cộng hòa tại một thôn ấp hẻo lánh thuộc tỉnh Bình Long, tôi đã nhấn mạnh: “Muốn chính phục được cảm tình của đồng bào, người cán bộ phải có hai đức tính căn bản “thành khẩn và đần thẩn”. Ban ngày làm nhiệm vụ chuyên môn, ban đêm xuống thôn ấp sinh hoạt vì tôi không thấy con đường nào khác hơn quốc sách áp chiến lược trong việc ngăn chặn hiểm họa cộng sản.